

Vprašanja za predhodno odločanje

- 1) Ali je lahko uvoznik (deklarant), ki ob uvozu uveljavlja oprostitve plačila DDV (uvoz po postopku 42), ker je blago namenjeno za dobavo v drugo državo članico, odgovoren za plačilo DDV (če je naknadno ugotovljeno, da pogoji za oprostitve dejansko niso bili izpolnjeni) na enak način, kot je odgovoren za plačilo carinskega dolga?
- 2) Če je odgovor negativen, ali je odgovornost uvoznika (deklaranta) enaka, kot je odgovornost davčnega zavezanca, ki opravi oproščeno dobavo blaga znotraj Skupnosti iz prvega odstavka 138. člena Direktive o DDV?
- 3) Ali je treba v tem zadnjem primeru subjektivni element uvoznika (deklaranta) do zlorabe sistema DDV presoјati različno, kot to velja za primere dobave blaga znotraj Skupnosti iz prvega odstavka 138. člena Direktive o DDV? Ali mora biti ta presoja blažja – glede na to, da mora biti oprostitve plačila DDV v carinskem postopku 42 predhodno odobrena s strani carinskih organov? Ali mora biti strožja – ker gre za transakcije, ki so povezane s prvim vnosom blaga iz tretjih držav na notranji trg Evropske unije?

Pritožba, ki jo je Mykola Yanovych Azarov vložil 7. septembra 2017 zoper sodbo Splošnega sodišča (šesti senat) z dne 7. julija 2017 v zadevi T-215/15, M. Y. Azarov/Svet Evropske unije

(Zadeva C-530/17 P)

(2017/C 374/30)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnik: Mykola Yanovych Azarov (zastopnika: A. Egger in G. Lansky, odvetnika)

Druga stranka v postopku: Svet Evropske unije

Predlogi

Pritožnik Sodišču predlaga, naj:

1. sodbo Splošnega sodišča z dne 7. julija 2017 v zadevi T-215/15 razveljavi;
2. o sporu samo dokončno odloči tako, da Sklep Sveta (SZVP) 2015/364 ⁽¹⁾ z dne 5. marca 2015 o spremembi Sklepa 2014/119/SZVP o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini in Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2015/357 ⁽²⁾ z dne 5. marca 2015 o izvajanju Uredbe (EU) št. 208/2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini razglasi za nična v delu, v katerem se nanašata na pritožnika, ter Svetu naloži plačilo stroškov postopkov pred Splošnim sodiščem in Sodiščem;
3. podredno glede na predlog iz točke 2, zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču ob vezavi na pravno presojo v sodbi Sodišča in pridrži odločitev o stroških.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnik navaja te pritožbene razloge:

- (1) Splošno sodišče naj bi s tem, da je ugotovilo, da Svet pri obrazložitvi omejevalnih ukrepov ni napačno uporabil prava, kršil člen 296 PDEU in člen 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Svet naj razlogov ne bi pojasnil dovolj specifično in konkretno.
- (2) Splošno sodišče naj bi napačno ugotovilo, da Svet ni kršil temeljnih pravic. Splošno sodišče naj bi pri presoji posega v lastninsko pravico in svobodo gospodarske pobude napačno uporabilo pravo. Poleg tega naj bi Splošno sodišče kršilo postopek in postopkovne pravice.

- (3) Splošno sodišče naj bi napačno ugotovilo, da Svet ni zlorabil pooblastil. Prvič, Splošno sodišče naj ne bi izvedlo konkretne presoje v zvezi s tožečo stranko. Drugič, Splošno sodišče naj bi s tem, da je predpostavilo, da neobstoj konkretnih dokazov ni upošteven, napačno uporabilo pravo.
- (4) Splošno sodišče naj bi napačno ugotovilo, da Svet ni kršil pravice do dobrega upravljanja. Prvič, Splošno sodišče naj bi pri preudarkih v zvezi z obveznostjo nepristranskosti Sveta napačno uporabilo pravo. Drugič, Splošno sodišče naj ne bi upoštevalo obsega obveznosti skrbne preiskave. V zvezi s tem so bile poleg tega kršene postopkovne pravice tožeče stranke.

Splošno sodišče naj bi napačno ugotovilo, da Svet ni storil nobene „očitne napake pri presoji“. Prvič, Splošno sodišče naj s tem, da ni preverilo postopka, v katerem sta bila sprejeta izpodbijana akta, ne bi izpolnilo svoje obveznosti nadzora v zvezi z izpodbijanima aktoma. Splošno sodišče naj bi pri ugotovitvi, da se je Svet lahko oprl zgolj na nek dopis Ukrajine, napačno uporabilo pravo. Splošno sodišče naj s tem ne bi upoštevalo obveznosti Sveta, da izvede dodatne preiskave. Poleg tega naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo obsega nedavne sodne prakse Sodišča v zvezi z omejevalnimi ukrepi. Splošno sodišče naj bi prav tako v veliki meri navedlo povsem politično utemeljitev in naj ne bi upoštevalo pomena temeljnih pravic v tretji državi.

⁽¹⁾ UL 2015, L 62, str. 25.

⁽²⁾ UL 2015, L 62, str. 1.

Pritožba, ki jo je Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon vložila 13. septembra 2017 zoper sodbo Splošnega sodišča (sedmi senat) z dne 13. julija 2017 v zadevi T-65/15, Talanton AE/Evropska komisija

(Zadeva C-539/17 P)

(2017/C 374/31)

Jezik postopka: grščina

Stranki

Pritožnica: Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (zastopnik: K. Damis, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predlogi

- Razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 13. julija 2017, v zadevi T-65/15, Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon/Evropska komisija;
- ugoditev tožbi te družbe z dne 6. februarja 2015;
- zavrnitev nasprotne tožbe Komisije;
- naložitev Komisiji plačila stroškov, ki jih je imela pritožnica.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

1. Napačna uporaba načela dobre vere pri izvajanju sporne pogodbe – kršitev določb v zvezi z oddajo javnih naročil podizvajalcem v skladu z javno finančno uredbo.
 - Splošno sodišče je napačno uporabilo člen 1134 belgijskega civilnega zakonika kar zadeva uporabo načela dobre vere pri izvrševanju pogodb.
 - Splošno sodišče je napačno uporabilo določbe v zvezi z oddajo javnih naročil podizvajalcem iz člena 130 in naslednjih, Uredbe (EU) št. 2342/2002 in pogodbenih klavzul I.II.2.4 in II.13.1 iz okvirne konvencije, zabeležene pod številko FP7/2009/1.